

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Nir Hezroni
Pressure Chamber

Copyright © Nir Hezroni 2021

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2022

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2022

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

KOMORA UŽASA

Nir Hezroni

Preveo sa engleskog
Boban Jakovljević

Stela

Nir Hezroni je rođen u Jerusalimu. Njegova prva dva trilera prodata su u paketu na šest teritorija, a *Sony Pictures Television Inc.* otkupio je prava za filmsku adaptaciju. Sad živi s porodicom u blizini Tel Aviva.

Pratite Nira
@nirhezroni

Upozorenje. Svesni snovi i način izazivanja svesnih snova opisan u knjizi sasvim su stvarni. Svaka osoba različito reaguje na paralizu sna, a neke reakcije mogu biti problematične i izazvati pojave kao što su noćne more i psihološke traume. Ova knjiga ne predstavlja preporuku da se eksperimentiše sa svesnim snovima, ne pretenduje da bude vodič za svesne snove, a autor ne može biti smatran krivim niti odgovornim za bilo kakvu štetu koju, nedajbože, čitalac može pretrpeti ako pokuša da na sebi isproba nešto iz ove knjige.

Drugo upozorenje. Proces uvođenja osobe u trans opisan u 81. poglavlju stvaran je i s njim ne bi trebalo pokušavati bez prethodnog poznavanja hipnoze.

Spavaj, bebice, spavaj.
Tata je otišao u polje,
mama je otišla na posao.
Demon šupljih očiju
čeka na tvom krovu.
Spavaj mirno, bebice,
spavaj duboko.

1.

Obično je trčala obalom mora po kiši. Na pesku nije bilo ljudi i mogla je da trči brzo, bez zaobilaženja šetača i kupaca pod suncobranima sa decom koja joj stazu pretvaraju u minsko polje zasejano plastičnim igračkama. Zimi trči duž ivice vode, a njena stopala ostavljaju kratkotrajne tragove u vlažnom pesku ispod talasa koji se povlače, kao koža koja se zateže kad vam neko drži ruku iznad vrijućeg čajnika, kao što joj je otac radio kad je bila mala.

Dafni!

To se dešavalo kad god bi bila nevaljala, a ona je uvek bila nevaljala ili bar veoma često, tako je on govorio. Da je znala kako treba da se ponaša, tako bi se i ponašala i onda bi na njenim šakama bilo manje ožiljaka.

Dafni! Dolazi ovamo!

Kad je bila mala, iz sve snage se trudila, ali šamari i pesnice nisu prestali da je zasipaju, pa je prestala da se trudi i čekala da je snađe ono što mora. Bolje je brzo dovesti stvari do tačke ključanja, primiti kaznu i završiti s tim.

Teški koraci.

*Vrata njene sobe se otvaraju.
Krupna šaka hvata mali ručni zglob i vuče.*

Talasi huče desno od nje, kišne kapi dobuju po pesku. Voda, hemijsko jedinjenje sačinjeno od atoma vodonika i kiseonika, ključa na sto stepeni Celzijusa, a smrzava se na nula stepeni. Temperatura ljudskog tela obično je oko 38,6 kad se meri toplomerom ispod jezika. Na trećini puta između plave boli smrzavanja i crvene boli ključanja.

Napolju je hladno, ali njeno telo je toplo i ona se primiče ivici vode trčeći preko penušavih belih oboda talasa koji ližu pesak, ne obraćajući pažnju na kamenčiće koji joj bockaju bosa stopala.

Sve je sivo. Otupljeno. Pa i bol.

1. DEO

ČUVARKA

AVGUST 2016.

2.

„Ne opiri se.”

Naginje se nad nju. Tanak mlaz krvi curi joj iz uveta i kaplje na put, stvarajući jarkocrvenu baricu na crnom asfaltu.

„Ne boj se.”

Oči joj se otvaraju. Pokušava nešto da kaže, ali usne joj se ne pomeraju.

„Uskoro će biti gotovo.”

Njeno desno stopalo u beloј *najk* patici grči se i koči. On prinosi uvo njenim ustima i ne oseća disanje.

Polako prelazi vrhom prsta od ivice njene kose preko nosne kosti do blago otvorenih usta, prst mu skače sa gornje na donju usnu, bradu, vrat, grudi, stomak ugruvan od udarca, s vodoravnim ogrebotinama oko pupka prekrivenim kapljicama krvi. Pirsing. Posrebreni list deteline.

Ponovo joj dodiruje vrh nosa.

„Eto, gotovo je. Vidiš? Bilo je brzo.”

Koja pogine, neka pogine; i koja propadne, neka propadne.
Knjiga proroka Zaharije, glava 11, stih 9.

Uspravlja se i odlazi. Polako.

Ovim tempom će mu trebati godine. Ne ulaže dovoljno truda u ovaj ciklus i mora donekle da izmeni svoje prioritete. Toliko toga treba uraditi. Život je niz aktivnosti koje preduzimaš u ograničenom vremenskom periodu koji ti je dodeljen.

Ljudi mogu da provedu ceo život ne učinivši ništa značajno. Ne ostavljajući nikakav trag u univerzumu.

Duboko udiše upijajući miris cveća u dvorištima kuća duž krivudave ulice, miris parfema, znoja i krvi na trenerci devojke koja leži na drumu, smrad krzna psa koji lenčari u dvorištu najbliže kuće. Vlažni letnji vazduh pulsira oko njega. Zemlja i bilje se pomeraju i dišu. Ljudi u malim kućama čvrsto spavaju u svojim skućenim životima srednje klase.

Ulazi u kola koja ga čekaju otvorenih vrata, vezuje pojas i odvozi se.

3.

Dafni spava samo u gaćicama. Trosoban stan koji iznajmljuje sa Anom ima klima-uređaj samo u dnevnoj sobi, a i taj im je crkao pre nekoliko dana. Pokušala je da pozove stanodavce, samo da bi ustanovila da su u Kini, na organizovanoj penzionerskoj ekskurziji. „Sredićemo to čim se vratimo za pet nedelja”, obavestili su je pre nego što su prekinuli vezu.

Ventilator koji je kupila dobro raspršuje vlažnost po sobi i ujednačava je, i donekle joj rashlađuje leđa, pa znoj brže isparava. Ona bolje nego iko zna da brzina isparavanja zavisi od vrste tečnosti, njene temperature, površine i protoka vazduha iznad te površine. Pod istovetnim uslovima aceton će isparavati brže nego benzen, koji isparava brže od hloroforma. Napamet zna tabelu koeficijenata isparavanja tečnosti.

Progoni je stalno ista noćna mora. Oči joj se pomeraju ispod sklopljenih kapaka, a znoj na njenim leđima, sačinjen od vode sa dodatkom natrijuma, kalcijuma, magnezijuma i kalijuma, isparava šireći se po sobi i mešajući se s vlagom u stanu, a onda kroz otvoren prozor, s vlagom nad celim Tel Avivom. *Nevaljalac*.¹ Kao studentkinja molekularne biologije imala je običaj da smišlja skraćenice kako bi lakše zapamtila asortiman

¹ Igra reči. U originalu – SCAMP – skraćenica od početnih slova engleskih naziva natrijuma – „sodium”, kalcijuma – „calcium”, magnezijuma – „magnesium” i kalijuma – „potassium”. (Prim. prev.)

hemikalija koje kruže ljudskim telom. Znoj je uglavnom *nevaljalac*. Natrijum, kalcijum, magnezijum, kalijum.

U snu se okreće na levi bok i zauzima fetalni položaj, otkrivajući mrlju od znoja na čaršavu. Znoj se ponekad može koristiti za forenzičku identifikaciju. Znoj može sadržati male tragove cinka, bakra, gvožđa, hroma, nikla i olova i svako ima različite količine. Telesne tečnosti, ćelije kože, otisci prstiju, dlake – od trenutka kad se pojavimo iz tela koje nam je pružalo utočište, pa do trenutka kad počnemo da se raspadamo pretvarajući se u druga hemijska jedinjenja, posle dve i po milijarde otkucaja srca – neprestano sejemo komadiće sebe kud god krenemo. Ona to naziva „putem od žute cigle” iako se ne oseća kao Doroti. Više se oseća kao Elfaba – zla veštica zapada.

Nije navila budilnik za jutros. Izašla je iz laboratorije tek u jedanaest uveče i kad je, posle sat i po vožnje iz sedišta izraelske policije, stigla kući u svoj oronuli stan u Ulici Hanevim, odmah se sručila u krevet.

Zazvonio joj je mobilni.

I dalje u polusnu, misleći da je to budilnik koji nije navila, pruža ruku i utišava uređaj. On ponovo zvoni nekoliko sekundi kasnije. Ona gleda u ekran. Ime njenog šefa pojavljuje se pored vremena: pola šest.

„Natane?”

„Daf, ovog jutra nemoj da dolaziš na posao.”

„Pravi si anđeo. Vraćam se na spavanje.”

„Ne, hoću da kažem da odmah treba da ustaneš i odeš u Kirijat Ono.”

Pogleda u polunavučenu roletnu i sunčeve zrake koji prodirući kroz nju stvaraju svetle tačke na krevetu, a onda gleda koliko je sati na njenom mobilnom. „Sad je pola šest.”

„Devojku su udarila kola, a vozač je pobegao. Ubijena je na mestu.”

„Sranje.” Protrljala je oči.

„Imaš li opremu u kolima?”

Treba joj nekoliko sekundi da se seti pre nego što odgovori.

„Da. Koja je adresa?”

„Ulica Trumpeldor 25. Kirijat Ono.”

„Nadam se da ću stići tamo pre nego što kontaminiraju celo mesto zločina. Jesi li ti krenuo?”

„Da, oblačim se i krećem iz Jerusalima za pet minuta. Tamo sam za oko sat vremena, u zavisnosti od saobraćaja.”

„Vidimo se tamo.”

„Dafni.”

„Da?”

„Gledaj očima deteta. Zapitaj se šta je drugačije. Šta se dešava na ulici oko mesta zločina? Šta izgleda...”

„...neobično. Kao da mu tu nije mesto. Krećem.”

Seda u krevetu i proteže se zevajući, a onda odlazi na tuširanje i stoji pod mlazom hladne vode. Mora da se razbudi. Mora da bude spremna. Ne sme sebi dozvoliti da previdi neki detalj.

Ulice Tel Aviva će tek nešto kasnije biti zakrčene beskrajnim kolonama vozila, pa zahvaljujući tome u roku od petnaest minuta stiže do podnožja brda pre nego što Ulica Trumpeldor savije udesno.

Parkira se iza patrolnih kola sa uključenim rotacionim svetlima koja blokiraju put praveći barijeru između mesta zločina i grupe radoznalaca s kafama u ruci, koji su se već pojavili iz zgrada sa obeju strana ulice. Druga policijska kola blokiraju prilaz sa druge strane. Između dveju barijera stoji sanitetsko vozilo Crvene Davidove zvezde. Dvojica bolničara hitne pomoći u belim košuljama sa crvenom prugom u dnu rukava pakuju svoju opremu za oživljavanje i vraćaju je u vozilo.

Dafni izlazi iz kola, čija vrata ostavlja otvorena, i korača prema mestu zločina.

„Šta ima?” Iscrpljeni policajac je pozdravlja umornim crvenim očima. „Iz koje si jedinice?”

Ona vadi svoju policijsku legitimaciju iz torbice i kaže: „Forenzika. Ko je osim tebe bio na mestu zločina? Samo ljudi koje sad vidim ovde? Je li bilo drugih pandura koji su već otišli? Drugi sanitet?”

On uzima njenu legitimaciju, kratko zagleda sliku, a onda podiže pogled prema njoj. „Ne, samo mi”, kaže, a onda joj vraća legitimaciju. „Stigli smo pre pola sata zajedno sa sanitetom. Kad su videli da ništa ne mogu da učine, zatvorili smo put.”

„Doneću svoju opremu iz kola.”

Ne čekajući odgovor, okreće se i vraća se do svojih kola, otvara prtljažnik i vadi veliki metalni kofer s nalepnicom na kojoj velikim crvenim slovima na beloj pozadini piše FORENZIKA. Taj kofer je dobila dok je pohađala kurs za istražitelje mesta zločina. Otvara kofer, vadi digitalni refleksni foto-aparat i vraća se do policajca.

„Podigni nogu.”

Mladi policajac deluje zatečeno. „Zar nećeš da pogledaš telo?”

„Ono neće nikud. Ali svi vi, sa druge strane, tumarate naokolo i ostavljate otiske stopala.”

On se povinuje i ona fotografiše donove njegovih cipela, a onda i donove ostalih koji se šetaju po mestu zločina. Moćni blic njenog foto-aparata baca snažnu belu svetlost naspram nežne, narandžasto-ružičaste pozadine jutarnjeg neba, ispuštajući tih pisak dok se puni između dva snimka. Fotografiše i gume dva policijska vozila i saniteta, njihovo gazište, kao i bočnu stranu svake gume na kojoj su prikazani naziv proizvođača i broj modela. Kad vozač naglo zakoči, lako je prikupiti dokaze s puta. Gume se zagreju prilikom kočenja ostavljajući tragove – crne pruge spaljene gume. Ali ovde nije bilo naglog

zaustavljanja. Pažljivo gleda oko sebe. Nema tragova iznenadnog kočenja. Ništa ne ukazuje na naglo zanošenje vozila u stranu, nema tragova tuđe farbe niti znakova sudara na vozilima parkiranim pored puta. Vozač automobila koji je ubio devojk uopšte je nije video. Možda je bio pijan ili drogiran. Nema ni komadića stakla, samo izlomljeno telo koje leži na putu.

Dafni sklapa oči, duboko udiše, polako ispušta vazduh iz pluća, a onda prilazi telu: to je mlada devojk u majici i svetloplavoj trenerci sa crnim prugama sa obe strane. Telo joj je opruženo na putu, a glava na trotoaru. Mora da je u padu udarila potiljkom u ivičnjak. Nije imala sreće – blesak – noge su joj neprirodno iskrivljene, na otkrivenom stomaku vide se uboji i ogrebotine posute kapljicama krvi – blesak – glava joj je zabačena i pored nje je barica krvi, blizu ivičnjaka – blesak. Tako je bolje. Iznenadni nalet bola i brza smrt ostavljaju malu lokvu krvi. Srce prestaje da kuca i ne ispumpava krv iz tela kroz raspuklu venu ili arteriju. Dugotrajna patnja i srce koje i dalje kuca prepoznaju se po velikoj lokvi.

Izgleda kao da joj je dvadesetak godina. Čak i manje. Tanka linija tamne krvi pruža se od njenog uveta do kose i delimično je upijena, a druga tanka linija krvi istekla joj je iz ugla usta niz obraz – blesak.

Glava joj je okrenuta prema nebu, crne kovrdže, smeđe oči, usta blago otvorena, a u barici krvi pored nje vidi se pola otiska nečije cipele. Čije? Na donovima policajaca i bolničara nije bilo krvi – blesak, blesak, blesak. Dafni vadi bocu luminola iz svog kofera i prska reagens po putu i trotoaru oko tela, a onda to mesto pregleda pomoću UV filtera.

Prati kratak niz blistavih plavih tragova cipela od tela do puta. Samo četiri koraka koja se prekidaju na mestu gde su stajala kola. Udario ju je, vratio se, stao, prišao da proceni povrede, prešao četiri koraka do svojih kola i odvezao se. Tragovi

krvi koje su na putu ostavili vrhovi njegovih cipela nisu razmazani. Nije otrčao kao neko ko u panici beži s mesta zločina. Stajao je iznad tela, osmotrio ga i odvezao se. Raspršuje još luminola, ali ne nalazi više tragova krvi u okolini.

„Govno jedno”, kaže za sebe.

Najbliži policajac podiže pogled. „Šta reče?”

„Jebeno govno. Stajao je nad njom, gledao je kako umire, opušteno se vratio u svoja kola i odvezao se. Bez imalo žurbe.”

„Možda je ubica žena?”

„Šta?” Okrenula se da ga pogleda shvativši da to nije uradila kad je stigla na mesto zločina.

„Možda je kola vozila žena.”

„Ne bi se reklo po veličini obuće.”